

**LA CONFRONTACIÓ INSTITUCIONAL
DEFINITIVA ÉS INEVITABLE I LA TENIM
A TOCAR**

Jordi Badia



Periodista

Sense alternativa

Hem salpat, doncs, cap a la confrontació amb Espanya, indefectiblement. Ja no hi ha marxa enrere possible, ni tan sols sembla haver-hi espai per a la negociació. L'espanyolisme ha portat voluntàriament i convençuda el catalanisme per la senda de l'independentisme, també, i sobretot el nostrat, que li ha fet de cap de pont. L'eix nacional s'ha desplaçat clarament cap a posicions sobiranistes, al carrer el 10 de juliol de 2010 i l'Onze de Setembre passat i al Parlament. La feblesa de CiU, la trompada del president Artur Mas a les eleccions avançades del 25 de novembre, és la fortalesa d'ERC i la determinació independentista. El pacte tancat entre CiU i ERC, el més conseqüent en l'escenari a què hem desembocat, és una etapa més de la confrontació inevitable que s'ha anat congriant.

LA BROMA DURA DES DE FA uns quants anys: el catalanisme ha respost a totes les investides de l'espanyolisme des de la segona transició de José María Aznar i, no en traurem res d'enganyar-nos, n'ha sortit malparat. La reforma de l'Estatut, les sentències del Suprem i el Constitucional que ha propiciat li ha donat la cobertura jurídica necessària per desfermar l'ofensiva legislativa actual. Va ser un error aquella reforma de l'Estatut? O, hi havia una alternativa? Tant se val ara, les respostes: el que és



LLUÍS ROMERO

substantiu és que ara ja no es pot desfer el camí recorregut. És ara o mai, es proclama des de l'independentisme amb convenciment i esperança. També ho proposa l'espanyolisme en el seu vaitot espanyolitzador. I és cert: si mai hi va haver espai per al replegament

interior, com un refugi per a defugir el conflicte, en una maniobra tàctica d'enfortiment, ara ja no hi és: el camp és obert del tot. Cal saber-ho: en l'ara, també hi ha el mai.

EL NACIONALISME S'HA FET independentista a corre-cuita, gai-

rebé d'un dia per l'altre, que vol dir que se n'ha fet més per reacció als afronts rebuts que no pas per convicció, allò de la cartera i la bandera, i no hi fa res, sempre ha anat una mica així, tots els processos d'independència tenen un moment d'acceleració en què els factors identitaris, les essències nacionals, s'uneixen a d'altres de conveniència econòmica, personal o col·lectiva, que l'eixamplen i el cohesionen, o de mera supervivència, no obstant, en el cas català, encara està per demostrar que el nacionalisme hagi crescut en nombre absolut, en tot cas, que ho hagi fet

El pacte tancat entre CiU i ERC, el més conseqüent en l'escenari a què hem desembocat, és una etapa més de la confrontació inevitable que s'ha anat congriant

en una mesura notable que serveixi per guanyar amb claredat la disjuntiva d'independència sí o no, i que s'hagi fet prou sòlid i granític.

ELS RESULTATS DEL 25 DE novembre han deixat les posicions gairebé com estaven abans, però amb dues diferències significatives: la primera, positiva, és la fi de l'ambigüitat, que es pot personalitzar amb els compromisos adquirits per CiU (el de CDC, almenys), i la segona és la polarització de les posicions que ha tingut com a conseqüència més immediata i greu la fi de la centralitat, ben identificable amb la pèrdua de pes polític i social del PSC, un partit abstencionista i esllenegat, víctima dels seus dimonis interns i incapaç de cosir-se les esfilarsades vores nacionals.

LA CONFRONTACIÓ INSTITUCIONAL DEFINITIVA és inevitable i la tenim a tocar. S'agreuja l'enfrontament que lliuren forces molt desiguals, entre un estat nació i una nació que vol exercir com a estat mentre malda per desfer-se de les garres que l'escanyen, aplega forces i encara no sap amb quins aliats podrà comptar. La manera de fer de l'espanyolisme pot ser tan barroer, tan bèstia i tan poc democràtica i amb tants pocs escrúpols com es vulgui, però té la contundència i l'eficàcia dels aparells jurídics, econòmics, polítics, diplomàtics i policials amb què compta un estat que ho és de fa segles. No se li ha de tenir por, però sí que cal mirar-se'l amb respecte. Val més saber-ho i prendre'n consciència. Ni que sigui per saber què s'hi juga la nació catalana i els catalans en l'en- vit.